

Tunadalskyrkan 14 03 02

Kärlekens väg
Mark 10:32-45

Det var en annorlunda atmosfär omkring Jesus och lärjungarna den här gången. Istället för glädje, samtal och gemenskap beskriver Markus att *"De var nu på väg upp mot Jerusalem och Jesus gick först. De var fyllda av bävan och de andra som följde med var rädda!"*

Det låg något i luften som ingen riktigt kunde ta på, bara känna och ana. De skulle ju till Jerusalem för att fira påsk, vilket innebar mycket glädje och möten med släkt och vänner, då borde ju vandringen gå lätt och inte som nu vara tung och jobbig. Men Jesus hade sina orsaker till att egentligen inte vilja gå till Jerusalem den här påsken. Han hade försökt att förklara det tidigare för sina lärjungar, men de hade inte förstått och vågade inte fråga Jesus vad han menade skriver Markus tidigare i sitt evangelium, men det är möjligt att de ändå tog in det som väntade utan att kunna sätta ord på det. Jesus som verkade ha nog av sina egna tankar, förstod ändå sina lärjungars vanda och tog de tolv avsidet för att än en gång förklara vad det var som låg framför dem: *"Vi går nu upp till Jerusalem. Människosonen skall utlämnas åt överstepräster och de skriftlärd, och de skall döma honom till döden och utlämna honom åt hedningarna, som skall göra narr av honom och spotta på honom, pryglar honom och döda honom, och efter tre dagar skall han uppstå."*

Han skulle gå in i det som han kommit till jorden för att göra, dö för människornas skull. Paulus förklarar det i en annan av dagens texter (2 Kor 5): *Han som inte visste vad synd var, honom gjorde Gud till ett med synden för vår skull, för att vi genom honom skulle bli till ett med Guds rättfärdighet.*

Men det var en svår väg han hade att vandra, en väg mot lidande och död där man skulle göra narr av honom, spotta på honom, pryglar honom och döda honom. Tänk att ha den kunskapen på väg mot Jerusalem. Inte undra på att han gick i sina egna tankar. För trots att han var Jesus, Guds son med tillgång till allt det gudomliga, var han också människa fullt ut med allt vad det innebär. Men i hans förkunskap ingick också ytterligare en sak: efter tre dagar skall han uppstå. För lärjungarna var nog det ena som det andra oförståeligt,

hur skulle han som gjorde så mycket för så många kunna dömas och dö, och hur skulle någon kunna uppstå igen, det övergick deras fattningsförmåga.

Men även om de inte förstod det då, kunde de så småningom med facit i hand efter påskens dramatik lägga pussel och se att allt som Jesus sagt stämde. På pingstdagen när den heliga anden kom över dem och alla fick höra sitt eget språk talas, ställde sig Petrus upp och predikade och gjorde en sammanfattning av allt som hänt (Apg 2): *Jesus från Nasaret, en man vars uppdrag Gud bekräftat inför er genom att låta honom utföra kraftgärningar och under och tecken mitt ibland er som ni själva vet, han utlämnades efter Guds beslut och plan och ni lät laglösa spika fast och döda honom. Men Gud löste honom ur dödens vånda och lät honom uppstå, eftersom det inte var möjligt att döden skulle få behålla honom i sitt grepp.*

När de gick mot Jerusalem så förstod de ännu inte, men vi kan ju ana att det betydde mycket för dem att Jesus ändå tog sig tid att förklara, ungefär som när en förälder tar upp sitt barn i knät för att trösta och försöka förklara de som händer och som barnet inte riktigt kan förstå.

Nu var det ju en väldigt speciell situation för Jesus, som ingen annan kommer att vara med om, men vi har alla våra tillfällen när vi inte förstår, när det är kamp omkring oss på olika plan och vi slits mellan olika känslor, slits mellan livets verkligheter och krav, och mycket verkar vara ett stort frågetecken. Då kan Jesus komma oss till mötes och styrka och hjälpa så att vi orkar vidare. Han som själv varit i djupaste nöd, vet hur vi kan känna det och vill ta hand om oss, precis som han tog hand om sina lärjungar mitt i deras tvivel och rädsla. Vi kan aldrig riktigt räkna ut hur det ska ske, men vi får ropa till honom om hjälp. Och då kanske det plötsligt finns en människa i vår närhet att samtala med, att be tillsammans med, som man egentligen inte själv tänkt på att kontakta; då kanske omständigheterna leds på ett nytt sätt som man inte kunnat tro i förväg och nya möjligheter uppstår, ja vi har förmodligen många olika erfarenheter med oss av hur Jesus gripit in, fast vi kanske just då inte förstått att det är han som kommit. Men i efterhand kan vi plötsligt förstå: det måste ha varit hans hjälp mitt i allt.

Kärlekens väg är temat för dagens texter och i psaltarpsalmen 86 ber författaren: *Visa mig Herre, din väg, så att jag kan vandra i din sanning.*

Och ber vi då utifrån dagens tema så blir bönen: visa mig din kärleks väg, och då kommer det mycket närmare: vad innebär det för dig och mig att vandra kärlekens väg med Jesus som förebild? Ja, först och främst innebär det att säga ja till honom och ta emot hans kärlek i mitt eget liv, inte för att någon annan tycker det, utan för att han vill gemenskapen med oss: Paulus säger (1 Kor 2): *Han har dött för alla för att de som lever inte mer skall leva för sin egen skull utan för honom som dog och uppväcktes för dem. Den som är i Kristus är alltså en ny skapelse, det gamla är förbi, något nytt har kommit.*

Sedan får det konsekvenser, eftersom det är "smittsamt" d vs det som betyder mycket för mig själv vill jag gärna dela med mig av till andra, inte som en prestation utan som en möjlighet och utifrån det som är naturligt för mig som person och utifrån mina gåvor. Och det fantastiska är att det finns en sådan mångfald av uttryckssätt, även om vi ibland försöker tvinga in varandra i fack eftersom just "det" betyder så mycket för oss själva. Men tänk när kreativitet och glädje tillsammans kan skapa möjligheter och vi på ett naturligt sätt kan få dela med oss av vår tro, både praktiskt och med ord. Visa mig din kärleks väg och låt mig vandra i din kärleks sanning, den sanning som aldrig ger upp, som bryr sig mer om andra än om sig själv, som inte vill åt det den inte har, som inte spänner sig, som inte gör sig märkvärdig, som inte tränger sig på eller tränger sig före, som inte håller på att gå upp i limningen och inte håller räkning på andras fel, som inte har något till övers för orättvisan, men som firar när sanningen segrar, står upp i alla väder, litar på Gud i alla lägen, ser det ljusa i alla situationer, aldrig någonsin ger sig utan kämpar in i det sista.

Vi vet inte riktigt hur lärjungaskaran reagerade på det Jesus sa om det som väntade honom, men vi har i texten en skildring av hur några av dem kom med en helt annan fråga till Jesus. Det är som att de inte orkade ta in det Jesus sa, utan började prata om något annat bara för att slippa ta in det svåra, och gjorde det med en fråga som fick till följd att de andra lärjungarna blev förargade. Jakob och Johannes bad Jesus om att få sitta bredvid honom i härligheten, alltså i den himmelska tillvaron. Platserna till höger och till vänster om någon var hedersplatserna och det står om Jesus att han efter sin himmelfärd sitter på faderns högra sida, och nu vill lärjungarna försäkra sig om att de ska få vara nära honom också i fortsättningen, och kanske är

det ändå en tanke utifrån det Jesus nyss sagt: han ska dö, alltså kommer han till härligheten, alltså vill vi finnas med honom.

Och Jesus tar deras fråga på allvar, samtidigt som han försöker förklara orimligheten i det de ber om: Kan ni verkligen? Ni vet inte vad ni ber om. Lärjungarna med sin begränsade erfarenhet tror sig om att kunna klara allt, inga problem. Och vi vet ju hur det gick för en annan av lärjungarna, Petrus bara några dagar efteråt. Han sa: om alla andra sviker dig ska jag inte göra det och bara timmar senare förnekar han all kännedom om Jesus. "Anden är villig men köttet är svagt" står det någon annanstans i bibeln.

Jakob och Johannes får inget löfte om hedersplatserna, det får ingen veta i förväg. Men istället får de tillsammans med sina lärjungakolleger något annat att fundera över: *Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste skall vare allas slav. Människosonen har inte kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.*

Jesus vänder upp och ner på begreppen igen. Att ha makt är inte att ha de bästa platserna, utan att vara tjänare, att ha en attityd och ett sinnelag att finnas till för andra, inte för att visa sin egen position. Det handlar inte om att utplåna sig själv och sin personlighet, utan om att ställa sig till förfogande och göra det man uppfattar att Gud leder oss till som enskilda, som församlingar. Och då kommer bönen tillbaka: visa mig Herre din kärleks väg och lär mig vandra i din kärleks sanning.

Vandringen mot Jerusalem blev annorlunda den här gången, men gav möjlighet till nya intryck, nya utmaningar som de kanske inte skulle ha fått annars. Det blev ingen lätt tid framför dem, men de rustades för att gå in i den uppgift de sedan skulle få, att bli ledningsgrupp för den kristna församlingen.

Vi kan ha en vilja och en tanke och föreställa oss vad som ska hända, men vi vet ju att det snabbt kan kullkastas och bli något helt annat, men tänk att mitt i allt ändå veta att vi har Jesus vid vår sida, som vill tala om för oss vad som är på gång även om det inte alltid blir så klart och tydligt; som vill ge tröst och hjälp att orka vidare, som vill använda oss som sina uträckta händer på en mångfald av sätt.

AMEN